

Mia och Stefan

Elisabeth Nilsson

Boksidan

Mia och Stefan

Elisabeth Nilsson

Copyright: Förlaget Boksidan 2006
Box 558
146 33 Tullinge

Mia och Stefan, ISBN-nummer: 978-91-86199-26-5

Du får gärna kopiera denna bok, men sätt då in 5 kronor per kopia på Boksidans plusgirokonto: 199 84 51-7, eller bankgirokonto: 5459-3074. Skriv på inbetalningskortet att det gäller boken ”Mia och Stefan”.

Mias resa

Mia gör en biltur genom Tyskland tillsammans med Stefan. Det är ganska fint väder för en bilresa. Solen skiner precis lagom mycket, vilket för tillfället är väldigt mycket mer än i Stockholm.

Stefan trycker på en av knapparna i ratten och CD-växlaren i bakluckan byter till nästa skiva. Hon tittar lite surt på honom, men det ser han inte.

- Men jag ville ju lyssna på den här låten, varför böt du skiva?
- Nu är det för sent, den är redan bytt.
- Men du kan väl inte bara byta skiva. Jag får väl bestämma också.
- Men du får väl ändra när du kör.
- Men jag har ju inte körkort.
- Du få väl skaffa det då.
- Du skulle väl inte låta mig köra bilen ändå, eller hur?

Hon säger inget mer. Istället tittar hon ut på skogen de passerade. Hon hade aldrig trott att det skulle finnas så mycket skog här. Landet är visst mindre än Sverige och det bor väldigt mycket folk här. Ändå passerar de hela tiden träd, nästan som i Sverige. Stefan kör fort, fast Mia försökte att inte låtsas om det. Visserligen litar hon på Stefan och han har ju aldrig krockat hittills. Men bara känsla av att han kör mycket fortare än vad han någonsin kört i Sverige. Det måste ju vara så att det på något sätt är farligare att köra i 180 kilometer i timmen jämfört med 110 kilometer i timmen, annars skulle vi ju inte ha den hastighetsgränsen i Sverige. Ju mer hon tänker på det desto otäckare känns det. Hon pressar huvudet emot nackstödet, för att pisksnärtskadorna ska blir mindre när de blir påkörda.

Efter att de färdats ett tag till utan att bli påkörda slappnar hon av lite och börjar så smått fundera på om det finns något som de kan prata om. Nu har de ju mycket tid som helst och det finns inte så mycket som stör. Nu borde de väl kunna prata om lite svårare saker. Det borde ju finnas en massa saker som de aldrig talat om, men hur Mia än tänker kommer hon inte på vad. Konstigt föresten att det bara ska ligga på henne att komma på saker att prata om. Killar, i varje fall Stefan, tar ju bara upp praktiska saker som vad de ska se eller göra. Kanske skulle de passa på att prata om saker som de brukar gräla om, nu när de ännu inte är osams. Det hon allra helst skulle vilja prata om är det att han alltid, eller i varje fall väldigt ofta, får henne att känna sig så dum.

Stefan bromsar plötsligt. Men hon hinner trycka nacken lite extra hårt emot nackstödet. Därefter blundar hon och väntar på krocken. Men det blir ingen krock. Stefan svänger av in på en avfart, kör en liten bit in på den och stannar invid vägen, spänner av sig säkerhetsbältet och säger:

– Pisspaus.

Mia ryser. Först vet hon inte riktigt varför. Men under tiden han står och kissar förstår hon. Ska hon ta upp det med honom? Inte förrän de är på motorvägen igen. Kanske väntar hon för att han skulle förstå att detta är allvarligt, inte bara något man slänger ur sig för att ha något att säga. Eller då så väntar hon med att säga det bara för att det känns så jobbigt att ta upp det. Till slut säger hon emellertid:

- Varför sa du inte i förväg att vi skulle stanna för att kissa. Jag kanske också ville kissa.
- Jamen varför gjorde du det inte då?
- Men du vet väl att jag inte vill kissa sådär invid vägkanten.
- Du kunde ju ha kissat förut, när vi åt lunch.
- Ja men då var jag ju inte kissnödig.
- Är du det nu då?
- Ja, men jag kan vänta.
- Är du kissnödig eller är du det inte?
- Ja, jag är kissnödig. Men jag kan vänta.

- Hur ska du ha det, vill du att vi skall åka till en restaurang eller nått?
  - Nej, jag kan vänta.
  - Men då var det väl inget problem då. Jag var kissnödig och jag kan kissa vid väggkanten. Du däremot kan det inte, men du kan vänta.
  - Men det känns som om det bara är på dina villkor hela tiden.
  - Men vaddå det är ju bara att du säger till. Förresten är det ju väldigt farligt att köra om man är kissnödig. Dessutom kan jag väl inte veta om du är kissnödig.
  - Det handlar inte om det. Det handlar om något annat.
  - Vaddå?
  - Du lyssnar inte på mig.
  - Det gör jag väl visst det. Du sa att du var kissnödig fast du vill inte kissa vid väggkanten. Men lyssnar du på mig, vad sa jag?
- Hon sitter tyst och försöker komma på vad det var han hade sagt. Fast hon är alldeles för upprörd för att minnas hur samtalet egentligen började. Hon vill verkligen komma ihåg det, annars kommer han med hånfullt tonfall säga att det tydligen var hon som inte lyssnade, eftersom hon inte kom ihåg vad han sagt.
- Precis så blev det också. Hon försökte låta bli att höra hans spefulla kommentarer. Det gick ganska bra, men istället dök det upp en massa minnen i form av känslor hon känt, när det verkat som om han inte lyssnat på henne. Egentligen var det nog samma känsla fast situationerna var olika. Det klaraste minnet var ifrån en händelse föregående kväll. De låg och småpratade i sängen på hotellet i Malmö. Hon kände sig lite upprymd och kom att tänka på en rolig händelse då hon var tonåring och hade varit på en folkpark. Hon var full och satt på huk och kissade med byxorna neddragna. En kille i hennes klass hade kommit fram till henne och sagt något. När hon tittade upp på honom hade hon ramlat baklänges och fallit på rumpan. Killen hade skrattat och hon med. Hon gick hem inte långt senare, för hon hade gillat den där killen. Mamma undrade var hon varit och hon sa att hon bara varit hemma oss Eva. Mamma sa att hon inte alls trodde på det för hon var alldeles lerig på ryggen och luktade sprit. Det gör jag inte alls, sa hon innan hon sprang in på sitt rum. När hon senare gick in på toaletten för att spy märkte hon att trosorna var alldeles leriga. Då spydde hon ännu mer. Alla som hörde den historien brukade skratta. Nu berättade hon den för Stefan. Han tittade på henne uppmärksamt under hela tiden hon berättade. Flera gånger när hon tog små pauser såg det ut som om han ville säga något, men hon fortsatte. När hon till slut kom till slutklämmen med trosorna och spyan, började han direkt att berätta om en gång då han blivit knuffad ner i en dynhög samtidigt som han pissade, eller var det kanske så att han spydde. Hon hörde inte på så noga, för hon gjorde allt för att inte be honom dra åt helvete. Hon lät honom prata och försökte se ut som om hon lyssnade. När det såg ut som om han var klar skrattade hon lite lagom. Därefter började hon berätta en annan historia som folk också brukar tycka är väldigt rolig. Händelseförloppet upprepades på precis samma sätt. Stefan kunde knappt bärga sig för att få berättas en historia om sig själv, som så klart var ännu häftigare än hennes.
- Det kanske var så att han lyssnade, men inte brydde sig. Det vore ju nästan ännu värre. Om han visst hörde henne, men inte brydde sig. Om han inte bryr sig om mig, då kan han väl inte gärna tycka om mig. Jag bryr mig ju inte särskilt mycket om vad folk som jag inte känner något för berättar. Hon ville egentligen fortsätta på tankegången, men det blev för mycket att hålla ihop. Dessutom borde hon väl ta upp det här med honom. Eller det kanske hon inte borde. Han skulle nog bara bli irriterad, men hon ville verkligen få honom att förstå, kanske kunde det bli bättre på något sätt. Han hade ju sagt åt henne tala om vad hon ville att han skulle säga, för att hon inte skulle bli ledsen. Hon skulle försöka tala så tydligt och lugnt möjligt. Kanske skulle det sjunka in bättre då.
- Jag menar inte att du inte lyssnar på orden, utan att du inte lyssnar på mina känslor.

- Men hållå hur ska jag göra det då?
  - Stefan låter hånfull. Omedelbart knyter det sig i hennes mage.
  - Jag vet inte, men om du säger något vill jag ju liksom uppmuntra och förstå vad du menar. Men när jag säger något, då känns det som om du bara vill bevisa att jag har fel.
  - Så är det väl fan inte, jag säger bara något när jag tycker att du har fel.
  - Du tycker visst jämt att jag har fel.
  - Nä, det gör jag inte alls det.
  - Men varför säger du emot jämt då?
  - Det gör jag väl inte alls det. Det är väl jätteofta som jag inte säger någonting alls.
  - Men det är väl också som att du tycker att jag har fel.
  - Nä, då tycker jag att du har rätt.
  - Men varför säger du inte det då?
  - Varför ska jag det, det är väl onödigt?
  - Det är det väl inte, för då skulle ju jag känna att du tycker om mig.
  - Men det vet du väl, förresten kan jag väl tycka att du har fel även om jag tycker om dig. Om jag inte tyckte om dig så skulle jag ju inte bemöda mig med att ta diskussionen när jag tycker att du har fel.
  - Men det handlar inte om att ha fel eller rätt. Det handlar om att vi ska må bra och tycka om varandra.
  - Jag tycker väldigt mycket om dig, men jag vill faktiskt veta sanningen om saker och ting.
  - Vaddå sanningen? Det blir väl inte sant bara för att du lyckas överbevisa mig. Det handlar väl bara om att du är bättre än mig på att argumentera.
  - För att jag har rätt ja.
  - Ja men det handlar ju nu inte om att ha rätt, utan att vi ska ha det mysigt.
  - Men ska jag då bara låtsas som om jag tycker att du har rätt, för att vi ska ha det mysigt. Hur tror du det känns för mig då?
  - Vaddå rätt? Det har ju varit en massa gånger då du har överbevisat mig, fast sen har det ändå visat sig att jag hade rätt till slut.
  - Som när då?
  - Massor av gånger.
  - Nämn någon av dom då?
- Hon försöker fundera, men det bara snurrar i huvudet. Det känns som om hon sitter längst in i källaren, i den allra mörkaste delen. Den där det finns så mycket spindelnät. Klumpen i magen är jättehård. Men hon är inte i källaren längre, nu ser hon bara en cigarett framför sig. Kanske skulle hon må bättre om hon tog en cigarett, så hon böjer sig ner och tar handväskan, rotar lite efter cigaretterna med vänsterhanden. Egentligen behöver hon inte rota efter dem för hon känner paketet så fort hon får in handen i väskan. Men hon vill att Stefan ska se att hon är ledsen och söker tröst i cigaretterna. Kanske han då säger någonting snällt. Men han gör inte det, han bara stirrar rakt fram. Till slut tar hon upp cigarettasken, tar ut en cigarett, stoppar den i munnen och börjar leta efter tändaren.
- Du tänker väl inte röka i bilen. Vi har ju sagt att vi inte ska göra det?
  - Vad då, vi har sagt det. Det har vi ju inte alls det. Jag får väl röka om jag vill. Det är ju min bil också. Förresten rökte du ju också i bilen förut.
  - Men det var ju en gammal rishög som ju ändå var inrökt.
  - Ja, men du slutade ju röka innan vi skaffade den här bilen, så det är väl inte så konstigt att du inte har rökt i den. Förresten sa du inget om att du tyckte det luktade illa när vi rökte i bilen då.
  - Det gjorde jag visst det, fast du inte kommer ihåg det. Men du kan väl säga till när du vill röka, så kan jag parkera någonstans.
  - Stanna då, för nu vill jag röka.

– Men nu kan vi ju inte stanna, vi är ju på motorvägen. Dessutom kan vi väl inte stanna jämt bara för att du vill röka.

– Men vi stannade ju för att du ville kissa.

– Men det är ju skillnad om man inte pissar så dör man ju. Du skulle ju förresten dra ner på rökningen. Du tyckte ju att det var bra att vi inte rökte i bilen, för då skulle du röka mindre.

– Ja, men det sa jag ju bara för att se något bra med det som du hittade på. Egentligen ville jag inte alls att vi inte skulle röka i bilen. Jag tycker det är gott att röka i bilen, förresten kan man ju ha fönstren nere.

– Nej det luktar fortfarande illa.

– Men det är ju vår bil och du kan ju inte bestämma allting.

– Men vi bestämmer ju tillsammans.

– Vaddå tillsammans? Vi har väl i så fall lika mycket att säga till om och då kan det väl lika bra bli så att vi röker som att vi inte gör det.

– Jag lovar att jag svänger av så fort vi kan, om du nu prompt måste röka.

– Jag vill att vi stannar nu!

– Det går ju inte, vi kör ju på en motorväg och då får man inte stanna.

– Men vi har ju stannat flera gånger förut, bara för att du vill kissa eller byta skivor eller nått.

– Men det har ju inte varit på några motorvägar.

– Jo det har det visst det.

– Jaha, när då?

– Förut, massor av gånger.

– Nämn en gång.

Än en gång är Mia nere i den mörka källaren med all spindelväv. Hon suger hårt på cigaretten trots att den ännu inte är tänd. Tändaren kramar hon hårt med högerhanden. Det är kallt i källaren och spindelväven kletar i ansiktet. Ilskan är stor, munnen vill skrika, men ingen skulle väl höra henne där nere. För att på något sätt avreagera sig, om än nog så lite, börjar hon fingra på displayen till CD-växlaren. Musiken tystnar, men kort därefter hörs den välkända inledningen på nästa skiva. Mia höjer volymen. Stefan tittar ett ögonblick på henne och frågar:

– Varför böt du skiva?

– Jag var trött på den.

– Men den hade ju du valt och den här har jag valt.

– Ja hur så?

– Jag bara undrade.

Han tittar på henne och ler. Fast det känns inte som ett leende med värme. Snarare är det hånfullt. Nu är hon inte längre i källaren, det är ett ingenting runt henne. I det finns bara Stefans mun. Munnen ler. Ett leende som är kallt, hårt och helt utan värme. Mia har sett det så många gånger förr. Men först nu inser hon att han alltid ler på det sättet emot henne. Ju mer hon tänker på det, desto mer är det som om bilden zoomar ut från hans mun till att visa hela ansiktet. Sedan blir bilden ännu större och hon ser hur de sitter hemma hos Stefans kompis och hans fru. De har just ätit middag och sitter och småpratar. Hon sitter mitt emot Stefans kamrat och Stefan sitter mitt emot hans fru. Stefan berättar om resan till Oslo som hon och Stefan nyligen gjort. Han vänder sig hela tiden till sin kompis eller till hans fru. De nickar gillande och lyssnar väldigt intresserat på Stefan. Båda frågar honom om olika detaljer som till exempel hur vädret var och sånt. Ingen av dem frågar henne någonting och Stefan vänder sig aldrig till henne. Förutom en gång då frun frågar henne om de var inne i några affärer. Hon ska just börja svara, då Stefan raskt säger att de var inne i ett par stycken för att Mia ville titta på kläder. Sedan börjar han berätta om en restaurang som de åt middag på.

Då börjar hon prata fast Stefan redan håller på och pratar. Stefan tystnar och hon fortsätter berättelsen med att berätta om en konstig maträtt som de båda hade tyckt var jätteäcklig. Stefan tittar på henne. Hans blick känns i nacken, även om hennes ögon är riktad åt ett annat håll. När ögonen väl riktas emot honom ler han emot henne på samma hemska sätt. Det är som om munnen kämpar med att le fast den egentligen vill signalera att hon ska hålla käften, så att hans mun kan berätta något som är mycket intressantare. Hennes mun fortsätter att berätta och hans fortsätter att le på det där "håll käften" sättet. Hon säger inget mer. Hon hade velat säga något spydigt, men kom inte på något. Och det var väl kanske tur det för då hade det väl bara kommit något ännu spydigare tillbaka. Istället vrider hon sig emot baksätet och sträcker ut armen emot golvet. Någonstans bakom hennes stol ligger det en påse bilar. Den verkar inte ligga där längre. Däremot hittar hon något som känns som en chokladkaka. Choklad skulle nog vara ännu godare och mer uppmuntrande än bilar, så handen slutar leta och sluter sig kring chokladkakan. Dessutom känner hon det som att det skulle vara lite av en hämnd att äta upp en hel chokladkaka. Stefan tycker ju att hon äter lite för mycket choklad och sånt. Han tycker nog att hon är lite mullig också. Han skulle inte gilla om hon tryckte i sig hela kakan, så det gör hon. Hon tar så många rader på en gång att hon knappt ens får in dom i munnen, men det är gott. Minst tre rader, det går inte att tugga, dom får smälta till en smet. Stefan låtsas inte om det, eller då så ser han inte ens att hon äter choklad. Kanske skulle hon säga något bara för att han skulle se att hon proppat munnen full med choklad.

En tredjedels chokladkaka, då måste man väl minst springa tre kilometer, tänker hon innan två rader till hoppar in i munnen. Dom går ganska lätt att få in för dom andra bitarna har blivit till en smet. Smeten kletar överallt i munnen. Stefan tittar fortfarande inte åt hennes håll. Kanske hon skulle fråga om han ville ha, precis innan hon stoppar den sista raden i munnen. Precis som den där Ulrika hade gjort när hon var liten. Han skulle då inte få mer än en rad i alla fall. Det kändes skönt att göra något så onyttigt. Liksom lite som att smiska sig själv. Dom två senaste raderna av choklad har precis mjukats upp, då det börjar kittla i näsan. Det går inte att stoppa det. Hon hinner inte ens räkna till fem, vilket ändå inte hade varit aktuellt, innan hon nyser så att det blir bruna chokladstänk över hela hennes sida av instrumentbrädan. Det ser jätteäckligt ut. Som om någon hade bajsat på den. Stefan tittar på henne, men han säger inget. Men han ser åtminstone sur ut. Efter att ha tittat en stund på instrumentbrädan frågar han om chokladen var god. Mia nickar, fast Stefan ser inte det för just då tittar han på vägen. Hon letar i handväskan efter paketet med servetter. Först hittar hon något som känns som ett tomt servettpaket, därefter ingenting, sedan två lösa servetter. Handen kramar ihop servetterna och gnider dom mot panelen. De fastnar ideligen i chokladen och den smetas ut till en tunn ljusbrun hinna på panelen. Det ser nästan ännu äckligare ut fast hon fortsätter ändå. Då gör hon ju åtminstone någonting. Efter en stund säger Stefan:

– Men varför gör du sådär det är väl inte så smart. Det blir ju bara värre.

”Fan, fan,” tänker hon, men inget kommer över hennes läppar. Däremot fortsätter hon torka. Stefan ser arg ut nu. Han håller i ratten med bägge händerna och kramar den hårt.

– Kan du inte lägga av med det där då, det blir ju bara värre.

– Men ska jag bara skita i det då? Vill du att vi ska åka runt med chokladsmet?

– Det ser ut som bajs.

– Tycker du att det känns okej då?

– Javisst jag tycker att det känns sexig med bajs på instrumentbrädan.

– Jag tror dig.

Otroligt nog så börjar båda faktiskt att skratta och sedan ler de emot varandra. Det känns lite bättre nu, lite gladare liksom. Så Mia slutar smeta runt chokladen.

– Kan vi inte stanna någonstans så att jag får röka?

– Visst, jag stannar så fort det går.

De stannar vid en busshållplats, Mia röker snabbt upp en cigarett och tänder nästa på den förstas glöd. Stefan tittar på ett gammalt hus på andra sidan gatan. Eller gör han det. Är det inte så att han tittar på tjejen som sitter i ett av fönstren och röker. Hon har långt mörkt hår och det verkar som om hennes bröst är väldigt stora. Dom syns tydligt genom hennes tunna topp. Det går inte riktigt att se vart han tittar för huset är för långt bort, så förmodligen tittar han väl på tjejen. Cigarettröken bränner i halsen, hon röker alldeles för fort. Hon tar ett sista bloss och håller kvar röken i lungorna. Känner lite lätt yrhet i huvudet, kastar ciggen på marken och öppnar bildörren.

Stefan står kvar en stund och tittar emot huset. Kanske för att han inte vill gå in i bilen bara för att hon gör det. Men troligen inte, för när tjejen i fönstret lämnar det, går han till bilen.

– Tyckte du att hon var läcker?

– Vem då?

– Gissa?

– Vet inte.

– Det vet du väl visst det.

– Nä det vet jag inte, vem menar du?

– Tjejen i fönstret så klart. Du tyckte att hon var snygg eller hur?

Stefan säger inget, istället startar han bilen. Men det är svar nog, ingen idé att säga något mer. Mia vet vad han skulle säga om hon fortsatte och det vill hon inte höra. Han skulle säga att han faktiskt tyckte att hon var snygg. Om hon då sa något om det, skulle han bara bli sur och säga att det ju var hon som frågade. Skulle han ljuga, eller? Hon ville gärna svara ja på det, men allra helst skulle hon vilja säga att han bara ska tycka att det är hon som är snygg. Men det känns så larvigt att säga så. Förresten hade hon sagt det en gång och då hade han sagt att det så klart är sant. Det hade dock varit väldigt tydligt att han ljög den gången. Det räckte med den gången, det var så hemskt. Minnet kommer emellertid tillbaka kraftigt. De satt i en bar i Oslo. Kvinnan i baren såg läcker ut, med stora bröst, small midja och långt, blankt, mörkt hår. Man kunde se hur bröstvårtorna spände ut igenom tyget på blusen. Kvinnan log hela tiden då hon tittade på dom. Framför allt då hon tittade på Stefan. Mia kunde se i spegeln bakom bardisken hur Stefan log tillbaka. Det syntes också hur hans blick följde kvinnan. Den synen gjorde ont i magen. Men hon sa inget. Stefan beställde var sin drink. Han drack upp sin snabbt och beställde ännu en. Fortfarande följde han henne hela tiden med blicken. Han märkte inte ens att Mia frågade vad han ville äta. Hon sa det igen fast högre. Det gjorde ingen skillnad, förrän hon stampade honom hårt på foten. Då undrade han vad fan hon höll på med.

– Ska du säga. Du ska ju för fan titta på mig och inte på henne.

– Jag kan väl inte titta på dig hela tiden heller, då kunde vi ju lika gärna sitta hemma.

– Du behöver väl inte titta på andra tjejer i alla fall.

De sa inget mer. Hon väntade på att han kanske skulle säga förlåt. Denna gång tänkte hon minsann vänta ända tills han sa förlåt. Men det kom aldrig något förlåt. Hennes tankar gled in på ett liknande minne ifrån en annan resa. De sitter invid en bardisk någonstans i Paris. Resan hade varit ganska bra fram till den stunden. Fast å andra sidan hade dom inte hunnit vara i Paris mer än några timmar och de hade inte hunnit få i sig mer än en flaska vin. Hon tittar på alla flaskorna bakom bardisken och funderar lite lätt på middagen som de precis hade ätit. Hennes blick rör sig över rummet. Stefans däremot är helt fixerad på servitrisen. Hon ser rätt sexig ut hinner hon tänka, innan ilskan sprider sig i hela kroppen. Den kommer liksom från tårna och sprider sig uppåt till håret på armarna och till sist ända upp i huvudet.

– För i helvetet Stefan, viskar hon i hans öra, du ska ge fan i att titta på andra tjejer.

– Men vad ska jag kolla på då, jag vill ju beställa.

– Men du har ju redan ett glas whisky, du har ju knappt rört det.

- Ja, men jag vill ha jordnötter också.
- Men varför frågar du då inte om jag vill ha också?
- Du brukar väl aldrig vilja ha jordnötter. Förresten kan väl du beställa det själv.
- Det är inte sant, du kolla på henne för att du tycker att hon är snyggare än mig.
- Det är inte sant förresten är du mycket sötare än henne.
- Det tycker du inte alls det.
- Vad fan är det med dig, jag vill faktiskt ha jordnötter.

Hon reser sig från barstolen utan att säga något sedan går hon ut på gatan. Först några snabba steg sedan lugnar hon ner tempot. Dörren till baren slår igen för att inte öppnas igen så länge den är inom hörhåll. En bit längre fram tar vägen slut. Hon går långsamt så att han ska hinna ikapp henne innan hon är tvungen att gå in på någon av tvärgatorna. Hur långsamt hon än går hinner hon ändå fram till vägskalet utan att höra att någon öppnar dörren till restaurangen. Det kan ju i och för sig vara så att hon bara inte hört dörren öppnas, men hon tänker absolut inte vända sig om för att kolla om någon följer efter henne. Hon stannar vid ett skyltfönster och tittar på varorna. Minnet av varorna är utsuddade, som om skyltfönstret var tomt, trots att minnet av denna händelse för övrigt är alldeles kristallklart. Kanske för att blickarna och tankarna mest går åt baren därborta. Men där är det stilla. Hon går vidare och tar till höger vid vägskalet. Bakom hörnet ligger det ännu en bar. Hon går in och sätter sig vid bardisken. Bartendern säger något på franska och hon pekar på en av flaskorna som det står "Pernod" på. Bartendern frågar något som hon gissar betyder vatten. Hon nickar och bartendern lägger i några isbitar. Han frågar igen och hon nickar ånyo. Han häller på mer Pernod och frågar något. Hon nickar, han häller på vatten och frågar något mer. Hon nickar och han ger henne en meny. Hon bläddrar lite utan att ens försöka förstå vad där står. Efter en stund.... Stefan avbryter hennes funderingar genom att fråga om hon är hungrig.

- Jo kanske, om vi hittar något som verkar gott.
- Vad, är du hungrig eller inte?
- I så fall är jag väl inte hungrig då, men det vore mysigt med en fika någonstans. Förresten åt vi ju lunch för inte så länge sedan. Hur kan du vara hungrig förresten? Du åt ju upp hela den där jättestora portionen med korb och sånt. Dessutom åt du ju halva min portion.
- Jag är inte hungrig, men jag tänkte att du kanske ville kissa och fika eller nått.
- Men varför frågar du inte om det då?
- Ska du säga. Tjejer brukar ju inte direkt vara rakt på sak.
- Visst det står ju i den där boken om killar från Mars, men hur tycker du att jag är då?
- Hur då menar du? Om du är rakt på sak eller snirklar omkring, är det vad du undrar?
- Ja vad tycker du, håller jag på och snirklar omkring?

Stefan tvekar lite med svaret. Som om han faktiskt funderar. Till slut säger han ändå det som Mia hade förväntat sig. Han säger det på det där larviga sättet som killar gör ibland. Dom måste ha fått lära sig det i lumpen. Han säger alltså:

- Svar: Nej.
- Du tycker alltså att jag alltid säger rakt på sak om vad jag vill.
- Ja, gör du inte det då?
- Nää, men det märker väl inte du. Du tror väl att jag säger rakt på sak vad jag vill.
- Hur då menar du? Har du något exempel?
- Du och dina exempel. Jag måste fundera lite.

De sitter tysta en bra nog lång stund, under tiden försöker Mia samla ihop tankarna så mycket att hon kan koncentrera dom på att tänka ut ett exempel. Det går inget vidare. Hon vill säga "bry dig om mig även när du inte förstår att jag behöver det". Som när hon var ledsen för att hon inte fått någon ny mobiltelefon av chefen fast att alla andra fick det. Stefan hade bara sagt att hon ju redan hade en fin mobiltelefon, som var mycket finare än de andras.

Det hade ju hon fattat också, men han skulle ju ha sagt att han tyckte chefen var dum och att hon minsann borde ha fått den allra finaste telefonen. Kanske var det ett bra exempel? Under tiden hon funderar lite på formuleringarna dyker det upp ett annat exempel, när hon hade sagt att det var så smutsigt i badrummet. Då hade han bara gått dit och kollat sedan hade han kommit tillbaka till soffan och sagt att det inte alls var smutsigt, istället för att säga att han kunde städa där om hon ville det. Det där exemplet med badrummet kanske är bättre, så hon tar upp det istället.

Stefan hinner knappt höra slutet på hennes exempel förrän han svarar:

– Men vaddå? Jag kanske visst fattade att du ville att jag skulle städa. Men det är väl ingen mening att jag städar om jag inte ser någon skit? Om du prompt vill att det ska städas fast det inte är någon skit där, då får du väl ändå acceptera att det blir du som får göra det.

– Men då kommer det ju alltid att vara jag som städar, för du tycker ju aldrig att det är skitigt.

– Ja om du är städfanatiker ska väl inte jag behöva lida för det.

– Jag är väl inte städfanatiker, då skulle du se min mamma.

– Är ni inte ganska lika på den punkten då?

– Nä det är vi inte, hon håller ju till och med på och manglar lakan och sånt.

– Din pappa då, vad gör han då? Förutom att han diskar och tvättar bilen.

– Han gör faktiskt en väldig massa saker, vad har det med det här att göra förresten?

– Det var ju du som tog upp det där med din mamma.

– Det var det väl inte?

– Jo det var det, men skit i det nu. Vad var det du ville ha sagt.

– Jag vet inte. Jag vill bara att det ska kännas som att du bryr dig om mig. Att du försöker få mig att känna mig bra. Det är väl det som är kärlek tycker jag.

Stefan ser faktiskt lite ledsen ut nu. Han tittar sorgset på henne några sekunder innan han svarar:

– Men jag gör ju det förstås. Men jag gör det ju på mitt sätt.

– Hur är det då? Ditt sätt alltså.

Stefan verkar fundera länge på detta. Det verkar nästan som om han glömt bort frågan och tänker på annat.

Konstigt tänkte hon, nu är det två gånger som det verkar som han faktiskt funderat över svaret innan han säger det.

Till slut säger han:

– Jag försöker respektera dig och det du säger till mig. Jag tar det på allvar liksom. Jag försöker leverera en korrekt och genomtänkt respons på dina förslag och åsikter.

– Men vaddå? Är det kärlek för dig. Det låter ju mera som om du tycker att jag är som en kollega på ditt jobb.

– Nä, så är det inte alls det. Jag skiter faktiskt oftast i vad dom säger och jag brukar oftast bara svara något som är lite roligt och trevligt. Men jag skiter i om dom inte får någon respons på sina idéer.

– Det har jag då inte märkt, du verkar ju mest bara sitta och skryta för dom.

Stefan nuddar vid bromspedalen och bilen gungar till.

– Jag sitter väl inte och skryter och vad har det förresten med det här att göra?

Hon känner hur det med ens bildas en klump i magen. Det kanske ändå var lite taskigt sagt även om det var sant. Nu skulle han väl börja dividera om det där, istället för det viktiga som dom ju faktiskt för en gång skull pratar om. Han såg väldigt ledsen ut nu.

– Förlåt, blev du ledsen?

– Nej, det är okej.

– Men du ser ledsen ut.

– Nä det gör jag inte. Det är väl bara något som du inbillar dig för att du tror att jag är ledsen.

- Men är du inte det då.
  - Men skit i det för helvete. Nu röt han nästan.
- Det är alldeles uppenbart att han blivit ledsen, men hon sa inget mer om det. Hon försöker komma på vad hon ska säga. Men tankarna uppfylls helt av lusten att suga in röken från en cigarett.
- Så det är Stefan som tar upp samtalet igen:
- Jag tycker att dom par som verkar ha det finast ihop är dom som visar varandra mycket respekt. Som min syrra och hennes man till exempel.
  - Ja.
  - Vaddå ja?
  - Ja vad menar du med din syrra, berätta.
  - Ja, men du vet väl hur dom är. Som när jag ville låna Tomas hålsåg och hon ringde till honom och frågade, istället för att bara gå ut och hämta den i garaget.
  - Men dom är ju gifta. Det är väl lika mycket hennes grej. Jag tycker mer att det låter som om hon är rädd för honom.
  - Det gör det väl inte. Skulle du vilja att jag lånade ut dina läppstift till min syrra?
  - Men det är väl inte samma sak, förresten så är vi ju inte gifta. Jag tycker att det handlar om nått annat.
  - Vaddåsom?
  - Jag vet inte. Men nått om att man inte gör sådant som den andra blir ledsen av. Typ om din svåger skiter i den där grejen, kan hon låna dig den utan att fråga. Men om hon vet att han är rädd om sina verktyg.
  - Nej jag tror att det handlar om att man respekterar varandra.
- Hon känner ilska inom sig när hon hör honom säga det. Har han inte lyssnat överhuvudtaget, därför svarar hon med ganska irriterad röst:
- Men är inte det lite samma sak då?
  - Nej inte riktigt. Om man respekterar någon så kanske man även säger eller gör sådant som den blir ledsen för, om det faktiskt gör den människan gott.
  - Det är väl ingen skillnad eller?
  - Jo det är det.
  - Men jag tycker inte det. Förresten så är det väl samma sak att du ska försöka förstå vad jag behöver eller vill och du ska göra saker som gör mig glad, även om inte du vill göra dom själv. Det tycker jag är kärlek.
- Stefan ler ett av sina hånfulla leenden och säger:
- Det kanske känns allra bäst om du vet att jag egentligen inte vill göra det?
- Hon funderar en stund och nickar.
- Ja det är nog så. Det är verklig kärlek.
  - Men gör du sådana saker då?
- Hon svarar snabbt:
- Ja det gör jag faktiskt.
  - Det har ja då inte märkt.
  - Det är ju typiskt. Här gör man en massa saker och du märker det inte ens.
  - Men vad är det som du har gjort fast du inte gillar det själv, bara för att göra mig glad?
  - Du vet när jag följde med dig och kollade på ishockey till exempel.
  - Men du sa ju att du ville göra det. Förresten har du ju bara gjort det en gång och det var precis när vi hade träffats. Var det inte så då? Ville du inte gå? Ljög du?
  - Nej det gjorde jag ju inte, men jag tyckte inte att det var kul.
  - Har du några fler exempel?
  - Jag måste fundera lite. Det är inte så himla lätt att hitta på exempel. Särskilt som du alltid sågar dom.
  - Men du Mia, jag tänkte på ett exempel på motsatsen.

Stefan satt tyst. Det verkar som om han vill att hon ska fråga vad han tänker på. Så hon gör det. Då börjar han tala i en ganska spydig ton:

- Mia du vet att jag gillar när du suger mig ända tills det går för mig?
- Ja fast jag tycker ju att det är så himla äckligt när det går för dig i min mun, att jag inte klarar av det.
- Men om du vet att jag tycker väldigt mycket om det och du inte vill att jag går till någon annan och får det, men ändå inte gör det bara för att du tycker att det är lite obehagligt. Hur kan du då komma och kräva av mig att jag ska göra saker för dig som jag egentligen inte vill göra. Bara för att göra dig glad. När jag dessutom inte ens vet om vad det är du vill att jag ska göra och inte heller vet om det är viktigt för dig.
- Vad då har du ens funderat på att gå till någon annan, bara för att jag inte äter din sperma?
- Nej det har jag självklart inte. Det är ju bara dig som jag vill ha sex med.
- Förresten brukar jag ju tala om för dig om jag tycker att någonting är viktigt.
- Men du säger ju jämt att allting är viktigt. Hur ska jag veta vad som är extra särskilt viktigt för dig. Jag menar lika viktigt som att du äter min sperma.
- Jamen jag säger ju det, att jag talar om det, men du lyssnar väl inte.
- Är det någon som inte lyssnar så är det väl du. Jag sa precis att du ju säger att allt är viktigt. Vilket gör att jag måste gissa vad som är viktigare än det andra.
- Men allting är viktigt.
- Så om du säger att det allra viktigaste är att jag till exempel är varsam när jag smeker dig och sen säger att det viktigaste är att jag slickar dig länge och sedan säger att det viktigaste är att jag inte luktar illa och så vidare. Hur ska jag då veta vad jag främst bör ge avkall på om jag inte gillar att göra någondera.
- Vaddå, du har ju sagt att du gillar att göra det skönt för mig.
- Jo men det gör jag och bara för att göra det skönt för dig så kan jag tänka mig att göra saker som jag inte gör för min egen skull, bara för att du ska ha det skönt. Men då är det ju bra att veta vilka saker som du tycker allra bäst om. Så att jag inte satsar på saker som du bara tycker är ganska skönt istället för det som du tycker är allra skönast.
- Men det beror ju på.
- På vaddå?
- Ja det är en massa saker. Det går inte att säga att det ena alltid är skönare eller viktigare än det andra. Men så är det väl för dig också?
- Nä. Att du äter min sperma är alltid det bästa jag vet. Sedan kommer att knulla dig i stjärten.
- Gud vad ni män är fyrkantiga.
- Men hallå där. Var det där inte att håna mig lite.
- Förlåt, men är inte det lite fyrkantigt.
- Men gör inte det saken ganska enkelt för dig. Du vet precis vad jag tycker är viktigt. Du behöver inte hålla på och gissa vad jag kan tänka mig är det viktigaste just för stunden. Men ändå gör du det inte.
- Men vaddå du har ju sagt att ibland vill du ha jättehård sex och ibland vill du ha mys-sex. Så du är ju inte heller konsekvent.
- Visst så är det så att jag inte vill ha sex på precis samma sätt varje gång, men jag tycker ändå alltid allra bäst om det som jag sa. Förresten så kom jag på en annan grej. Stefan verkar sitta och fundera en ganska lång stund innan han fortsätter:
- Det är väl egentligen ganska bra att vi inte alltid förstår varandra eller att vi inte alltid gör precis som den andra vill att man ska göra. För det blir ju lite mer spännande då. Om man alltid är den andra helt till lags, då är man ju som en himla hund och det är väl inte så sexigt.
- Jo kan du inte vara som en hund, det vore jättesexigt tycker jag.

Hon ler när hon säger det. Stefan skrattar och säger:

– Voff, voff.

Hon sitter tyst en stund och mår rätt bra. Stefan verkar må bra också. Det vore mysigt att fortstätta samtalet på den nyss inslagna vägen, men hon vet inte riktigt vilken tråd hon ska dra i. Dessutom kanske hon borde smälta det som sagts tills nu, så det fortsätter att vara tyst. Kanske sitter han också och tänker på det som sagts. Fast egentligen kanske hans tankar är någon helt annan stans. Så har det ju faktiskt varit förut. Som en gång när de grälade om att Stefan skulle gå ut med några polare en kväll när hennes föräldrar skulle komma på besök. Dom höll på och diskuterade, eller grälade om det, när de hade gått och lagts sig dagen innan föräldrarna skulle komma. Hon var skitförbannad på honom och han verkade skitförbannad på henne. Till slut hade han gått med på att inte gå ut med sina polare. Då hade hon försökt vara lite gullig emot honom, krupit in intill honom och frågat vad han tänkte på. Då sa han att han funderade på om han skulle tvätta bilen eller om han kunde vänta med det till nästkommande helg. Hon höll på att studsa upp i taket. Hela hon var fylld av det att dom grälade med varandra och han ligger och funderar på om han ska tvätta bilen. Hon sa det till honom, men då blev han förbannad igen. Kanske borde hon ha sagt det på ett lite roligare sätt. Nu när hon tänkte på det så var det ju nästan komiskt.

Stefan svänger av från motorvägen och de kommer in till något som ser ut som ett industriområde.

– Varför svängde du av?

– Jag tänkte att det kunde vara kul att se något annat.

– Som ett industriområde?

– Precis, det är väl fint.

– Det tycker du bergis.

Stefan skrattar lite samtidigt som han nickar.

– Jag skulle vilja ha en bira.

– Men du kör ju bil.

– Ja, men det är okej om man tar en bira bara, vi är ju i Tyskland.

– Vad spelar det för roll då? Det är väl bara värre, för här kör dom ju så himla fort.

– Ja men dom kör mycket bättre också. Du såg väl vilka stora luckor det är mellan alla bilar.

– Ja men jag tycker ändå inte att du ska dricka öl.

– Men du får ju dricka öl. Är inte det fuskigt. Jag måste köra hela tiden dessutom får jag inte ens ta en öl.

– Jag tänker inte heller ta någon öl förrän vi kommit till vårt hotell. Förresten gillar ju du att köra bil. Du skulle ju inte ens vilja sitta bredvid och kolla på om jag körde.

– Jo det skulle jag visst det.

Fan också tänkte hon. Nu har han helt fel igen, men han visar inte ett dugg av det.

Han ser sådär självsäker ut och går på som om han inte ens hört mina invändningar. Hon har ingen lust att fortsätta argumentationen, för det verkar ju ändå inte som om han bryr sig. Men bara för att säga någonting, så säger hon:

– Det lär väl inte finnas något ölställe här föresten, det är ju ett industriområde och där är väl inget öppet nu på en lördag.

– Jo det kanske det är. Förresten så kommer vi väl till någon stad om ett tag.

Rösten lät lite förställd, som om han ville vara gullig.

Nu kommer han väl med någon sån där liten gullig grej, för att jag ska bli glad, tänkte eller kanske snarare hoppades hon. Hon satt en ganska lång stund och väntar på att grejen skulle komma. Stefan sa emellertid ingenting. Till slut längtar hon efter att han säger någonting överhuvudtaget.

Det skulle i alla fall visa på att det finns en vilja till positiv stämning, men det kommer inte ett ljud ifrån honom.

Väntan blir outhärdlig, så hon säger:

– Men för helvete, det finns ju ingenting här, det syns ju knappt en enda människa.
– Var det, det trevligaste du kunde komma på att säga. Här försöker man göra resan lite trevligare och du bara gnäller.

– Vaddå gnäller?

– Ja vad var det som du sa nyss då? Var inte det gnäll eller?

– Men jag kanske inte tycker att det blir en trevligare resa bara för att du är packad när du kör och det är väl inte heller så trevligt att åka runt i ett industriområde.

Tänk om det enda vi ser av Tyskland är motorvägar och industriområden, hur trevligt är det då?

– Ja, men det är väl det som är Tyskland?

– Nä, jag har kollat en massa på nätet. Det finns en massa gulliga städer och sånt, men det vill väl inte du se.

– Jo, men först vill jag se ett riktigt rejält tyskt industriområde.

– Kan du inte bara erkänna att du har kört fel!

Det ser ut som om han tänker säga något, men sedan ändrar sig. Hans läppar trycks ihop. Som om han är rädd för att orden ska komma ut av sig själv. Hon njuter lite av det. Han är sur nu. Kanske dags för en rökpaus? Då skulle han nog bli ännu lite surare. Inte för att hon direkt känner för att ta en cigarett. Nyss hade det varit gott. Men pirret i magen och därmed röklusten försvann när hon såg hur munnen snörptes ihop. Till slut kommer de faktiskt till en liten stad. Den ser ganska mysig ut och dom hittar till och med ett litet hotell. Mia har ingen som helst lust att sitta i bilen längre än nödvändigt så hon nickar bara när Stefan föreslår att de ska ta in där. De skyndar sig att slänga in väskorna på rummet. Mia vill dock duscha och byta kläder, det syns på Stefan att han inte skulle uppskatta det. Han står med skorna på och väntar vid dörren. Så hon sätter på sig ytterkläderna och följer med honom ut. De hann inte gå många meter bort ifrån hotellet förrän Stefan pekar på en restaurang och säger:

– Här är en restaurang, ska vi ta den? Den verkar mysig tycker jag.

Den ser inte alls mysig ut. Typiskt Stefan, han går till första bästa restaurang bara för att bli av med det. Men nu är vi ju på semester. Då är ju maten det roligaste man har, så då ska det ju verkligen vara mysigt på riktigt. Förresten har vi ju hela kvällen på oss att äta, så varför brådska. Till Stefan säger hon:

– Kan vi inte gå vidare lite? Det kan vara skönt med lite promenad.

De passerar över en gammal bro och kommer snart in på ett väldigt vackert torg. Det ser gammalt ut, inte bara husen, utan även torget i sig. Där ser precis så mysigt ut som bilderna hon såg på nätet innan resan. Det verkar vara en hel del restauranger runt torget. Här skulle dom verkligen kunna gå runt och välja. Den första restaurangen som de kommer fram till verkar vara en fiskrestaurang.

– Det här verkar mysigt och fisk skulle vara gott, tycker inte du det Stefan?

– Visst, vi kör på det.

Hon blir lite besviken, han verkar inte särskilt entusiastisk över stället. Förresten hade hon hoppats på att de skulle gå runt ett tag och titta på olika ställen och väga för och emot. Stefan öppnar dörren. Hon hejdar honom genom att lägga handen på hans arm och sedan säger hon:

– Men du, ska vi inte titta lite vad de andra restaurangerna har att erbjuda först?

– Varför det, ville du inte gå hit?

– Jo kanske, men det kan ju vara kul att titta runt lite först.

– Men du tyckte ju att det här stället verkade bra, kom nu!

De går in och blir visade till ett bord av äldre dam som verkar vara hemskt glad över att de kom.

Det finns en hel del rätter under den rubrik som Mia gissar betyder huvudrätter. Hon försöker gissa vad beskrivningarna av rätterna betyder, drar några av sina gissningar för Stefan, men han verkar inte bry sig. Det verkar knappt som om han ens kollar i matsedeln. Servitrisen kommer och Mia frågar henne om vad de olika rätterna är för något. Servitrisen pekar på var och en och beskriver på ganska hygglig engelska vad de innehåller. Hon fortsätter igenom majoriteten av huvudrätterna tills Mia inte orkar lyssna längre utan tar den senaste servitrisen beskrev. Dessutom lät det som om det var någon slags fiskgratäng och det brukar ju vara gott. Stefan säger ingenting förrän hon beställt. Då säger han:

– French fries and beer please.

Servitrisen säger inget hon bara skriver upp det i sitt block och vänder sig sedan till Mia och frågar vad hon vill dricka. Mia beställer ett glas vitt vin. Så fort servitrisen försvunnit frågar hon Stefan varför han bara tog pommes frites.

– Jag tyckte inte att det verkade vara något som var gott.

– Men förstod du vad som stod i menyn då?

– Kanske jo, men jag ville inte ha fisk.

Klumpen i magen blev med ens jättestor. Först ville hon gråta för att hon kört över honom och tagit med honom till ett ställe som han inte ville gå till. Men ganska snart växlar känslan till ilska för att han inte engagerar sig i det som är det allra viktigaste för henne. När hon tänker på hur svårt det kommer att bli att njuta fiskgratängen när han sitter och äter pommes frites blir hon ännu argare. Orden kommer upp ur henne utan att dom går att stoppa:

– Varför sa du inget då, innan vi gick in?

– Men du ville ju gå hit.

– Ja men det här ska vi ju bestämma tillsammans, det vet du väl att jag vill.

– Ja men du fick ju bestämma nu, är inte ens det bra?

Hennes ögon stirrar in i hans. Blicken är hård. Armarna skakar lite. Munnen vill be honom dra åt helvete. Det här är liksom droppen. Nu ska hon sitta och ha dåligt samvete för att hon kört över honom, fast hon frågade. Han som inte ens brukar fråga henne någonting, bara göra det. Hon fortsätter att stirra. Det verkar som om han förstår att hon är arg, för han tittar ner. Inombords är det gråt, men det kommer inte en tårar ur ögonen.

– Jag åker hem nu Stefan. Jag orkar inte med dig.

– Vaddå, vad menar du? Vaddå, står inte ut med mig? Vad har jag gjort som du inte står ut med. Jag har väl bara varit jättegullig emot dig hela tiden. Men du har ju bara varit sur hela tiden. Och hur tänkte du åka hem förresten?

Hon svarar inte. Däremot reser hon sig, tar pengar ur sin plånbok, lägger en slant på bordet och går ut ur restaurangen.

Stefans resa

Det är på tok för soligt för en lång bilresa. Inte ens musiken är något vidare. Om han åtminstone hade tagit med sig lite gamla hårdrockskivor. Men det hade väl Mia aldrig accepterat. Med hårdrock i högtalarna håller man sig ju i alla fall vaken, dessutom sitter det ju klockrent om man ska köra fort. Men det får man ju inte heller göra. För polisen är det okay, men inte för Mia. Det är ju för djävligt, när man nu för en gång skull är i ett land där man verkligen kan ta bilen till gränsen. Jag har ju till och med stängt av mobiltelefonen, för hon gillar ju inte att jag pratar i den när jag kör. Fast om det är hon som ringer mig när jag kör, då blir hon minsann sur om jag inte vill prata. Dessutom pratar alla andra som jag känner alltid i telefonen när de kör. Tobbe tycker ju till och med att det är bättre än att lyssna på musik. Fast han har ju tjänstemobil förstås. Skivan som vi spelar nu är verkligen i segaste laget. Det är ju risk att man somnar om den fortsätter. Nä, nu fan växlar jag till nästa, den är det ju åtminstone lite drag i.

– Men åhh, jag ville ju lyssna på den här låten, varför böt du skiva?

– Förlåt, men jag blev så sövd av den.

– Men du kan väl inte bara byta skiva. Jag får väl bestämma också.

– Men vill du verkligen att jag ska sitta och halvsova när jag kör?

– Nej men jag vill ju ha något att njuta av också, du har ju din bilkörning.

– Du får väl skaffa körkort du också. Du har ju sagt hur länge som helst att du ska göra det och jag har lovat att hjälpa dig, eller hur?

– Du skulle väl inte låta mig köra bilen ändå?

Det känns som om vi haft den här diskussionen hur många gånger som helst. Men vi kommer aldrig någon vart med den. Hon har ju inte ens fixat ansökningsblanketter ännu. Men varför hetsa upp sig över att hon gnäller. Så är det ju med alla tjejer, så säger dom ju i alla fall på jobbet. Det är liksom så dom umgås brukar Tobbe säga och Anders också.

Bilen går faktiskt ganska bra på autobahn. Det är inte så många som kört om mig. Fast, vad i helvete, det är en folka bakom mig som vill köra om. Så fan heller, nu får jag sluta slököra. Fan också, det händer inte så mycket mer även om jag har gasen i botten. Vi skulle ha skaffat en BMW istället. Jag ville ju det. Det finns ju kombimodeller av BMW också. Dessutom behåller dom andrahandsvärdet mycket bättre än en sån här djävla bil. Fast den här har ju galvaniserad kaross, det är ju rätt bra. Vi skulle kanske ha köpt en Audi med lite större motor. Det skulle inte ha blivit så mycket dyrare. Men Mia hade nog sagt nej till det också. Hon höll ju på och tjatade om Volvo. Men vem vill ha en Volvo, om man inte är gammal gubbe. Jag tänker i alla fall inte åka omkring i världens säkraste bil. Det skulle ju se ut som om jag vore världens fegis. Jag krockar fan inte. Det kanske är det som Mia tänker, att hon är orolig för att jag ska krocka. Så är det nog när jag tänker efter. Hon ser ju för fan rädd ut nu. Bara för att det går lite fortare än 110 kilometer i timmen. I nästa nedförsbacke ska jag pressa den allt vad jag kan bara för att stressa henne lite. Sen, när hon klagat, då ska jag fråga henne om hon inte litar på mig. Fast då kanske hon blir ännu grinigare, eller då så vill hon kanske gå ut och röka. I värsta fall kanske hon verkligen börjar ta körkort. Så fan heller, att jag tänker sitta bredvid henne när hon kör. Det ska vara om jag är packad då, annars skulle jag inte våga koppla av ett smack. Fan nu drar det ju iväg lite, 220 kilometer i timmen, det måste vara rekord för den här bilen. Hon verkar faktiskt rätt så spak nu. Jag kanske skulle lägga på lite tvärbromsning. Det kan ju vara bra att testa bromsförmågan lite.

Den bromsar ju kanonfint. Nu kanske jag ska låta Mia ta en cigg. Det kanske hon behöver. Första bästa avfart svänger jag av. Undrar om vi inte åkte förbi en skylt om avfart nyss. Då gäller det att lägga sig i den högraste filen. Undrar om man kan säga så förresten, kanske ska ta upp det med Mia. Hon gillar ju att snacka om sån skit. Helvete där är avfarten och den verkar ju ännu tvärare än de andra. Dom kan inte vara kloka här i Tyskland. Det måste krocka hur mycket bilar som helst på avfarterna, det är ju nästan nittiograderskurvor. Det kanske vore nått att säga till Mia förresten. Men det kanske jag redan har sagt. Dessutom kanske det är dumt att säga det, för då blir hon kanske bara ännu mer orolig. Det är ingen ide att vi kör här, så jag stannar på första bästa ställe. Som det där som vi passerade kanske, eller busshållplatsen där borta. Den tar jag. Nu får jag låta lite gullig så att hon blir glad:

– Pisspaus.

Hon säger ju ingenting. Hon ser bara sådär sur ut. Ska jag säga åt henne att hon ska gå ut och röka, eller? Men det måste väl ändå vara hennes ansvar att se till att få i sig det nikotin som hon tycker att hon behöver. Jag tänker i alla fall pissa.

Nu har jag pissat och stått och kollat på träden, men Mia har fortfarande inte gått ur bilen. Då har hon i alla fall haft en rimlig chans att röka, så då kör vi väl igen då.

Mia ser ännu surare ut nu, men det är hennes problem. Nu får hon fan skärpa till sig lite. Jag tänker då inte ta första steget. Nu ska jag vara tyst till hon säger något.

– Men åhh, varför sa du inte i förväg att vi skulle stanna för att kissa. Jag kanske också ville kissa.

– Jamen varför gjorde du det inte då?

– Men snälla Stefan, du vet väl att jag inte vill kissa sådär invid väggkanten.

– Du kunde ju ha kissat förut när vi åt lunch.

– Ja men då var jag ju inte kissnödig.

– Är du det nu då?

– Ja, men jag kan vänta.

– Är du kissnödig eller är du det inte?

– Ja, jag är kissnödig. Men jag kan vänta.

– Hur ska du ha det, vill du att vi skall åka till en restaurang eller nått?

– Nej, jag kan vänta.

– Men då var det väl inget problem då. Jag var kissnödig och jag kan kissa vid väggkanten. Du däremot kan det inte, men du kan vänta.

– Men det känns som om det bara är på dina villkor hela tiden.

– Men vaddå det är ju bara att du säger till. Förresten är det ju väldigt farligt att köra om man är kissnödig. Dessutom kan jag väl inte veta om du är kissnödig.

– Det handlar inte om det. Det handlar om något annat.

– Vaddå?

– Du lyssnar inte på mig.

Suck. Den här diskussionen har vi ju haft så många gånger. Varje gång är det samma sak. Hon säger att jag inte lyssnar på henne och sen visar det sig att jag kommer ihåg precis vad hon sa och hon kommer inte ihåg ett smack av det som jag sa. Vad var det nu som hon sa. Fan jag har glömt det. Men skit det nu, jag orkar inte gå igenom samma ramsa som vanligt. Dessutom stannade jag ju bilen delvis för hennes skull, för att hon skulle få röka. Jag ska minsann både köra och säga till henne vad hon ska göra, hon är ju för fan vuxen. Nu måste jag svara nått till henne. Hon är minsann djävligt sur hela tiden, då tänker jag inte vara gullig tillbaka. Jag är fan trött på det. Nu blir det den hårda linjen:

– Det gör jag väl visst det. Du sa att du var kissnödig fast du vill inte kissa vid väggkanten. Men lyssnar du på mig, vad sa jag?

Nu blev hon i alla fall tyst. Hon kanske inser nu, att jag faktiskt lyssnar på henne. Kanske hon också inser att jag faktiskt är väldigt omtänksam emot henne. Att jag tänkte på henne när jag parkerade bilen. Ska jag kanske ta upp det där om att vi borde ha en annan bil nu kanske. Det kanske är så att jag bör vara lite taktisk här. Kanske ska jag berätta lite om antisladdsystem. Det bör ju vara i hennes smak.

– Men jag menar ju att du inte att du inte lyssnar på mina känslor.

Suck, den kommentaren har jag också hört till leda. Men hon har aldrig förklarat vad hon menar med den. Bäst att svara som jag brukar:

– Men hur ska jag göra det då?

– Jag vet inte, men om du säger något så vill jag ju liksom uppmuntra och förstå vad du menar. Men när jag säger något, då känns det som om du bara vill bevisa att jag har fel. Typiskt att hon alltid tycker att jag gjort fel. Men hon svarade i alla fall snabbt, mycket snabbare än vanligt. Men det är väl för att vi börjar lära oss det här snacket. Vad är det nu jag brukar svara, jo just det:

– Så är det inte alls det, utan jag säger bara något när jag tycker att du har fel.

– Så du tycker att jag har fel jämt då?

– Nej det gör jag inte alls det.

– Men varför säger du emot jämt då?

– Det gör jag väl inte alls det. Det är väl jätteofta som jag inte säger någonting alls.

– Men det är väl också som att du tycker att jag har fel.

– Nä då tycker jag att du har rätt.

– Men varför säger du inget då?

Nu ska jag fan sucka ordentligt och sen bara vara tyst. Jag måste lugna mig lite. Jag skulle vilja hålla i henne och skrika i örat att hon borde skärpa sig och vara lite trevlig. Det skulle vara gott med en whisky nu. Men det får vänta. Istället gasar jag på lite extra bara för att avreagera mig. Skit, det funkar inte alls. Men nu måste jag nog svara henne.

– Varför ska jag säga något, det är väl onödigt?

– Det är det väl inte, för då skulle ju jag känna att du tycker om mig.

– Men det vet du väl och förresten kan jag väl tycka att du har fel även om jag tycker om dig. Om jag inte tyckte om dig så skulle jag ju inte bemöda mig med att ta diskussionen när jag tycker att du har fel.

– Men det handlar inte om att ha fel eller rätt. Det handlar om att vi ska må bra och tycka om varandra.

– Jag tycker väldigt mycket om dig, men jag vill faktiskt veta sanningen om saker och ting.

– Vaddå sanningen. Det blir väl inte sant bara för att du lyckas överbevisa mig. Det handlar väl bara om att du är bättre än mig på att argumentera.

– För att jag har rätt ja.

– Ja men det handlar ju nu inte om att ha rätt utan att vi ska ha det mysigt.

– Men ska jag då bara låtsas som om jag tycker att du har rätt för att vi ska ha det mysigt. Hur tror du det känns för mig då?

– Vaddå rätt? Det har ju varit en massa gånger då du har överbevisat mig, fast sen har det ändå visat sig att jag hade rätt till slut.

– Som när då?

Nu suckar hon och det var verkligen en högljudd suck. Det lät konstgjort på något sätt. Som om hon verkligen ville visa hur korkad hon tycker jag är.

– Ja massor av gånger.

– Nämn någon av dom då?

Nu vart hon i alla fall tyst. Men fan man skulle lämna henne och hålla sig till Helen istället. Undrar vad hon tänker på förresten. Hon kanske kommer på att jag faktiskt har rätt. Att det faktiskt är så att jag bara säger emot henne för att hon ska lära sig något. Förresten kanske man inte skulle ha någon tjejs överhuvudet.

Då skulle man ju slippa sånt här. Fast det vore ju kul att ha barn. Eller i varje fall så vore det skönt att kunna säga att man har barn, även om man kanske inte har hand om dem. Det kanske vore något förresten. Om vi skaffade barn ihop och jag sedan dumpar henne och sen har ett fritt förhållande med Helen. Mia har tjatat om att hon vill ha barn. Hon har undrat en massa gånger över varför jag var så tveksam till det. Men okej, då får vi skaffa väl barn då. Sen om hon fortsätter och är såhär otrevlig, då kan hon väl stå där med barnen.

Mia verkar inte vara det minsta gladare. Nu tog hon fram ciggen också. Då är hon nog väldigt irriterad. Nu stoppar hon en cigg i munnen och börjar rota i sin handväska. Fan om hon tänder den, då djävlar. Hon tar, fan, upp en tändare och för den emot cigaretten. Vad i helvete hon tänker verkligen tända den. Nu måste jag ju bara göra något.

– Du tänker väl inte röka i bilen. Vi har ju sagt att vi inte ska göra det?

– Vad då vi har sagt det. Det har vi ju inte alls det. Jag får väl röka om jag vill. Det är ju min bil också. Förresten rökte du ju också i bilen förut.

– Men det var ju en gammal rishög som ju ändå var inrökt.

– Ja, men du slutade ju röka innan vi skaffade den här bilen så det är väl inte så konstigt att du inte har rökt i den. Förresten så sa du inget om att du tyckte det luktade illa när man rökte i bilen då.

– Det gjorde jag visst det, fast du inte kommer ihåg det. Du kan väl säga till när du vill röka så kan jag parkera någonstans.

– Stanna då för nu vill jag röka.

– Men nu kan vi ju inte stanna, vi är ju på motorvägen. Förresten kan vi väl inte stanna jämt bara för att du vill röka.

– Men vi stannade ju för att du ville pissa.

– Men det är ju skillnad om man inte pissas så dör man ju. Du skulle ju förresten dra ner på rökningen. Du tyckte ju att det var bra att vi inte rökte i bilen för då skulle du röka mindre.

– Ja, men det sa jag ju bara för att hitta på något bra med det som du hittade på.

Egentligen ville jag inte alls att vi inte skulle röka i bilen. Jag tycker det är gott att röka i bilen, föresten så kan man ju ha fönstren uppe.

– Men då blir det ju väldigt rökigt. Är det inte bättre att ha dom nere i så fall?

– Okej om jag har dom nere då kan jag väl röka?

– Nej det luktar fortfarande illa.

– Men det är ju vår bil och du kan ju inte bestämma allting.

– Men vi bestämmer ju tillsammans.

– Vaddå tillsammans? Vi har väl i så fall lika mycket att säga till om och då kan det väl lika bra bli så att vi röker som att vi inte gör det.

– Jag lovar att jag svänger av så fort vi kan, om du nu prompt måste röka.

– Jag vill att vi stannar nu!

– Det går ju inte vi kör ju på en motorväg och då får man inte stanna.

– Men vi har ju stannat flera gånger förut, bara för att du vill kissa eller byta skivor eller nått.

– Men det har ju inte varit på några motorvägar.

– Jo det har det visst det.

– Jaha, när då?

– Förut, massor av gånger.

– Nämn en gång.

Nu vart hon äntligen tyst igen. Vad tänkte jag nu på. Jo det var det här med om hon och jag skulle skaffa barn, sen skulle jag dumpa henne och gå till Helen. Undrar vad Helen skulle tycka om det. Hon säger ju att hon vill att vi ska vara tillsammans, men det kanske bara är snack. Precis som det var med Carina. Fan vad man inte kan lita på tjejer.

Vad i helvete! Mia byter till nästa skiva på stereon utan att ens fråga mig. Nu skiter jag i om jag kollar på vägen eller inte. Nu ska jag fan fråga henne vad hon håller på med. Fast jag kanske ska göra det på ett gulligt sätt, så att hon inte blir ännu surare:

– Varför böt du skiva?

– Jag var trött på den.

– Men den hade ju du valt och den här har jag valt.

– Ja hur så?

– Jag bara undrade.

Nu rotar hon runt i bilen också, som om det vore bättre. Tänk om hon till exempel råkar komma åt växelspaken så att växeln hoppar ur. Då kan hon ju för fan förstöra växellådan. Men jag ska inte säga något. Hon ska få tänka själv. Hon rotar runt och hänger över stolsryggen, det är ju för fan livsfarligt.

Äntligen sätter hon sig igen, men nu har hon en chokladkaka i handen. Hon tar för fan flera rader på en gång och hon frågar inte ens om jag vill ha. Fast egentligen vill jag nog inte ha någon choklad. Men hon borde ju åtminstone fråga mig. En liten bit vore nog gott föresten. Inte så mycket, men en rad skulle vart gott. Flera rader på en gång blir baraäckligt, men en rad skulle pigga upp. Föresten så är det ju så mycket fett i choklad, så jag skulle aldrig ta mer än en rad. Nu vräker hon ju i sig hela kakan. Hon bara proppar i sig den. Hon som redan är lite småfet som det är. Jag kanske borde ta några rader, bara för att hon inte ska proppa i sig hela kakan och bli smållfet. Fast å andra sidan blir hon ju bara mindre attraktiv på marknaden då. Då kan hon sitta där i någon trist tvåa i någon förort och ta hand om våra barn. Hon tänker visst äta upp hela kakan på en gång. Det ser skitäckligt ut. Gör hon det här för att retas med mig, eller vad är det. Det kan ju inte vara så att hon tycker det är gott med en hel chokladkaka i munnen på en gång. I och för sig blir ju kariesangreppet kortare, men det lär väl hon skita i. Vad i helvete, nu nös hon dessutom ut hela skiten på instrumentpanelen. Det ser ju skitäckligt ut. Ska jag skälla ut henne nu eller? Jag säger något spydigt istället:

– Mia älskling, var chokladen var god?

Hon svarar inte ens, men det har jag ju inte väntat mig heller. Istället börjar hon rota i handväskan. Hon tänker bergis röka igen. Nä, det här är inte sant. Hon tänker smeta ut chokladen på hela panelen med några pappersservetter. Det ser ju bara ännu äckligare ut, men hon bara fortsätter ändå. Tänker hon inte överhuvudtaget?

– Men älskling varför gör du sådär, det är väl inte så smart. Det blir ju bara värre.

Hon svarar förstås inte. Hon är ju för fan helt dum i huvudet, men jag ska inte säga något mer. Hon får fatta det själv.

Nä, nu står jag inte ut längre:

– Kan du inte lägga av med det där då, det blir ju bara värre.

– Men ska jag bara skita i det då? Vill du att vi ska åka runt med chokladsmet?

– Det ser ut som bajs.

– Tycker du att det känns okej då?

– Javisst jag tycker att det känns sexig med bajs på instrumentbrädan.

– Jag tror dej.

Vad ska jag göra? Jag kanske ska skratta åt henne, så hon fattar hur knäpp hon är. Det verkade ju funka faktiskt, hon skrattar ju också.

– Kan vi inte stanna någonstans, så att jag får röka?

Det lät faktiskt lite trevligt och ganska gulligt. Sådär tjejjullig som dom kan vara när dom vill att vi ska kramas eller nått sånt. Det är nog bäst att vara gulligt tillbaka.

– Visst jag stannar så fort det går.

Jag gillar inte färgen på den här bilen heller. Jag vill inte ha en röd bil, om det inte är en Ferrari. Det sa jag ju till Mia, men hon vägrade att köpa alla andra bilar vi kollade på, bara för att de inte var röda. Den där svarta BMW:n till exempel, den kostade inte mer än den här. Men den var svart. Nästa gång vi köper bil då ska jag bestämma färgen.

Hon fick ju bestämma färgerna på alla tapeter. Jag ville ju inte ha babyblått i sovrummet, men jag sa inget för att hon skulle känna att hon fick bestämma. Jag kanske borde ha sagt något då, så att hon sedan hade förstått att jag faktiskt gav med mig för hennes skull.

– Va beredd nu då där är ju en avfart.

Va ska hon lägga sig i min körning nu också? Dessutom sa hon det på ett ganska otrevligt sätt. Jag skulle ju visst ha sett den där avfarten, när jag väl kom fram till den. Vi har ju gott om tid.

– Men hallå Mia det är väl klart att jag är beredd jag skulle ju bara köra om den där slöhögen först.

– Jag tyckte inte alls att du verkar beredd.

– Jo, det var jag visst det.

Djävla pucko, djävla pucko nu ska jag fan se till att hålla koll på vägen så att hon håller käften. Den där busshållplatsen får duga.

Mia har visst väldigt bråttom. Hon väntade inte ens till jag stannat, innan hon tog av sig säkerhetsbältet. Jag hann inte ens lägga i parkeringsbromsen förrän hon stod utanför och fixade med tändaren. Jag däremot tänker i lugn och ro gå ut ur bilen.

Det är inte så himla varmt längre, borde kanske ha satt på mig jackan. Nu är hon klar med rökningen, men jag tänker inte stressa för det. Hon får sitta där och vänta ett tag tills jag är klar med mitt. Jag vill ju också få ut någonting av det här stoppet. Den där tjejen verkar rätt fin, i alla fall så här på håll. Men man vet ju inte förrän man kommer nära. Det kanske är en gammal kärring egentligen.

Mia verkar inte vara ett dugg mindre sur trots hennes rökpaus.

– Tyckte du att hon var läcker?

– Vem då?

Hur fan kunde hon se att jag kollade på den där tjejen. Ja kollade ju knappt ens, inte på riktigt i alla fall.

– Gissa?

– Vet inte.

– Det vet du väl visste det.

– Nä det vet jag inte, vem menar du?

– Tjejen i fönstret så klart. Du tyckte att han var snygg eller hur?

Fan också, nu åker jag på en massa svartsjuketjafs utan att jag ens gjort något. Vad fan ska jag göra? Titta ner i gatan eller?

– Jag har uppriktigt sagt ingen aning om vad du pratar om, jag kollar bara på det trista huset.

– Du behöver väl inte titta på andra tjejer i alla fall.

Vad hon kan vara jobbig ibland. Hon vill verkligen förstöra min semester. Jag måste komma på något trevligt att tänka på, som det med att köpa ny bil. Den ska inte vara röd och det ska helst vara en BMW, men det kan också vara en Audi om den har en större motor. Det här tänkte jag ju nyss, men skit samma för de här tankarna är i alla fall trevliga. Men förresten vi kanske skulle ta och stanna snart. Det börjar bli dags för lite öl och kanske en rejäl tallrik med bratwurst med sauerkraut eller något annat tyskt. Jag föreslår det för henne då kanske hon blir glad:

– Du det börjar väl bli dags för middag och vin.

– Jo kanske, om vi hittar något som verkar gott.

– Vad, är du hungrig eller inte?

– I så fall är jag väl inte hungrig då, men det vore mysigt med en fika någonstans.

Förresten åt vi ju lunch för inte så länge sedan. Hur kan du vara hungrig förresten? Du åt ju upp hela den där jättestora portionen med korv och sånt. Dessutom åt du ju halva min portion.

– Jag är inte hungrig, men jag tänkte att du kanske ville kissa och fika eller nått.

- Men varför frågar du inte om det då?
- Ska du säga. Tjejer brukar ju inte direkt vara rakt på sak.
- Visst det står ju i den där boken om killar från Mars, men hur tycker du att jag är då?
- Hur då menar du? Om du är rakt på sak eller snirklar omkring?
- Ja vad tycker du, håller jag på och snirklar omkring?
- Svar: Nej.
- Du tycker alltså att jag alltid säger rakt på sak vad jag vill.
- Ja, gör du inte det då?
- Nää, men det märker väl inte du. Du tror väl att jag säger rakt på sak vad jag vill.
- Hur då menar du? Har du något exempel?
- Du och dina exempel. Jag måste fundera lite.

Nu är hon tyst igen. Kan hon inte bara svara på mina frågor.

Undrar om jag kan få in Mia på ett tyskt ölställe med bratwurst eller kommer det att bli nån djävla fransk fiskrestaurang med pyttesmå portioner som är svindyra.

Nu börjar hon dra upp det där gamla exemplet om när hon ville att jag skulle städa badrummet, som jag hört så många gånger. Jag orkar bara inte lyssna på det igen. Jag vet precis hur jag ska svara, för förra gången hon drog samma exempel hade jag ju faktiskt kommit på ett ganska bra svar.

– Men vaddå? Jag kanske visst fattade att du ville att jag skulle städa. Men det är väl ingen mening att jag städar om jag inte ser någon skit? Om du prompt vill att det ska städas fast det inte är någon skit där då får du väl ändå acceptera att det blir du som får göra det.

– Men då kommer det ju alltid att vara jag som städar för du tycker ju aldrig att det är skitigt.

– Ja om du är städfanatiker så ska väl inte jag behöva lida för det.

– Jag är väl inte städfanatiker då skulle du se min mamma.

– Är ni inte ganska lika på den punkten då?

– Nä det är vi inte, hon håller ju till och med på och manglar lakan och sånt.

– Din pappa då, vad gör han då? Förutom att diska och tvätta bilen.

– Han gör faktiskt en väldig massa saker, vad har det med det här att göra förresten?

– Det var ju du som tog upp det där med din mamma.

– Det var det väl inte?

– Jo det var det, men skit i det nu. Vad var det som du ville ha sagt.

– Jag vet inte. Jag vill bara att det ska kännas som att du bryr dig om mig. Att du försöker få mig att känna mig bra. Det är väl det som är kärlek tycker jag.

Suck, precis så här sa hon ju förra gången också. Men vad fan svarade jag då. Jo nu vet jag:

– Men jag gör ju det förstås. Men jag gör det ju på mitt sätt.

– Hur är det då? Ditt sätt alltså.

Jag ger upp. Nu får det väl ändå räcka med tjafs, vi är ju på semester. Hon ska fan inte förstöra min semester. Nu ska jag fan tänka på något riktigt trevligt istället. Jag ska tänka på sex, sex med någon annan än Mia. Jag ska tänka på när jag hade sex med Helen. Helen var verkligen fin i dom där sexiga svarta underkläderna. Hon rakade minsann musen för min skull. Fan, det hjälper inte. Fortfarande känns det som om Mia sitter där och väntar på svar. Jag måste väl svara då. Jag drar väl samma svar som jag brukar använda då, så att hon lugnar sig:

– Jag försöker respektera dig och det som du säger till mig. Jag tar det på allvar liksom. Jag försöker leverera en korrekt och genomtänkt respons på dina förslag och åsikter.

– Men vaddå? Är det kärlek för dig. Det låter ju mera som om du tycker att jag är som en kollega på ditt jobb.

- Nä så är det inte alls det. Jag skiter faktiskt oftast i vad dom säger och jag brukar oftast bara svara något som är lite roligt och trevligt. Men jag skiter i om dom inte får någon respons på sina idéer.
- Det har jag ju märkt för du verkar ju mest bara sitta och skryta för dom.
Vad i helvete en gammal sur-merca svänger in framför oss! Bäst att bromsa lite så man håller sig alert. Kanske det retar Mia lite också, det vore kul. Nu djävlar ska hon få:
- Jag sitter väl inte och skryter och vad har det förresten med det här att göra?
- Förlåt, blev du ledsen?
- Nej, det är okej.
- Men du ser ledsen ut.
- Nä det gör jag inte. Det är väl bara något som du inbillar dig för att du tror att jag är ledsen.
- Men är du inte det då?
- Fan nu håller hon på och bestämmer vad jag ska känna nu igen. Det ska hon väl åtminstone skita i. Det måste jag väl ändå få bestämma själv. Jag bara svar något så hon håller käften:
- Men skit i det för helvete!!
- Förlåt!
- Jag tycker att dom par som verkar ha det finast ihop är dom som visar varandra mycket respekt. Som min syrra och hennes man till exempel.
- Ja.
- Vaddå, ja.
- Ja vad menar du med din syrra, berätta.
- Ja men du vet väl hur dom är. Som när jag ville låna Tomas hålsåg och hon ringde till honom och frågade, istället för att bara gå ut och hämta den i garaget.
- Men dom är ju gifta. Det är väl lika mycket hennes grej. Jag tycker mer att det låter som om hon är rädd för honom.
- Det gör det väl inte. Skulle du vilja att jag lånade ut dina läppstift till min syrra?
- Men det är väl inte samma, förresten så är vi ju inte gifta. Jag tycker att det handlar om nått annat.
- Vaddåsom?
- Jag vet inte. Men nått om att man inte gör sådant som den andra blir ledsen av. Typ om din svåger skiter i den där grejen, så kan hon låna dig den utan att fråga. Men om hon vet att han är rädd om sina verktyg så.
- Nej, jag tror att det handlar om att man respekterar varandra.
- Men är inte det lite samma sak då?
- Nej inte riktigt. Om man respekterar någon så kanske man även säger eller gör sådant som den blir ledsen för om det faktiskt gör den människan gott.
- Det är väl ingen skillnad eller?
- Jo det är det.
- Men jag tycker inte det. Förresten så är det väl samma sak att du ska försöka förstå vad jag behöver eller vill och att du ska göra saker som gör mig glad, även om inte du vill göra dom själv. Det tycker jag är kärlek.
- Djävla idiot, nu ska jag verka trevlig:
- Det kanske känns allra bäst om du vet att jag egentligen inte vill göra det?
- Hon nickade i varje fall, så då kanske hon fattar att jag har rätt.
- Ja det är nog så. Det är verklig kärlek.
- Men gör du sådana saker då?
- Ja det gör jag faktiskt.
- Oj då nu svarade hon snabbt.
- Det har ja då inte märkt.
- Det är ju typiskt. Här gör man en massa saker och du märker det inte ens.

- Men vad är det som du har gjort, fast du inte gillar det själv, bara för att göra mig glad?
- Du vet när jag följde med dig och kollade på ishockey till exempel.
- Men du sa ju att du ville göra det. Förresten så har du ju bara gjort det en gång och det var precis när vi hade träffats. Var det inte så, ville du inte gå? Ljög du?
- Nej det gjorde jag ju inte, men jag tyckte inte att det var kul.
- Har du några fler exempel?
- Jag måste fundera lite. Det är inte så himla lätt att hitta på exempel. Särskilt som du alltid sågar dom.
- Men du Mia, jag tänkte på en ett exempel på motsatsen.
Så typiskt Mia hon verkar inte ens intresserad av vad jag funderar på. Kom igen då, nu har jag väntat i flera minuter, fråga då! Nä, nu får jag säga det ändå:
- Mia, du vet att jag gillar när du suger mig ända tills det går för mig eller hur?
- Ja fast jag tycker ju att det är så himla äckligt när det går för dig att jag inte klarar av det.
- Men du vet att jag tycker väldigt mycket om det och du vill inte att jag går till någon annan och får det, men ändå gör du det inte, bara för att du tycker att det är lite obehagligt. Hur kan du då komma och kräva av mig att jag ska göra saker för dig som jag egentligen inte vill göra. Bara för att göra dig glad. När jag dessutom inte ens vet om vad det är du vill att jag ska göra och inte heller vet att det är viktigt för dig.
- Vad då har du ens funderat på att gå till någon annan bara för att jag inte äter din sperma?
- Nej det har jag självklart inte. Det är ju bara dig som jag vill ha sex med.
- Förresten brukar jag ju tala om för dig om jag tycker att någonting är viktigt.
- Men du säger ju jämt att allting är viktigt. Hur ska jag veta vad som är extra särskilt viktigt för dig. Jag menar lika viktigt som att du äter min sperma.
- Jamen jag säger ju det att jag talar om det, men du lyssnar väl inte.
- Är det någon som inte lyssnar så är det väl du. Jag sa precis att du ju säger att allt är viktigt. Vilket gör att jag måste gissa vad som är viktigare än det andra.
- Men allting är viktigt.
- Så om du säger att det allra viktigaste är att jag till exempel är varsam när jag smeker dig och sen säger att det viktigaste är att jag slickar dig länge och sedan säger att det viktigaste är att jag inte luktar illa och så vidare. Hur ska jag då veta vad jag främst bör ge avkall på om jag inte gillar att göra någondera.
- Vaddå du har ju sagt att du gillar att göra det skönt för mig.
- Jo men det gör jag och bara för att göra det skönt för dig kan jag tänka mig att göra saker som jag inte gör för min egen del bara för att du ska ha det skönt. Men då är det ju bra att veta vilka saker som du tycker allra bäst om. Så att jag inte satsar på saker som du bara tycker är ganska skönt istället för det som du tycker är allra skönast.
- Men det beror ju på.
- På vaddå?
- Ja det är en massa saker. Det går inte att säga att det ena alltid är skönare eller viktigare än det andra. Men så är det väl för dig också?
- Nä. Att du äter min sperma är alltid det bästa jag vet. Sedan kommer att knulla dig i stjärten.
- Gud vad ni män är fyrkantiga.
- Men hallå där. Var det där inte att håna mig lite?
- Förlåt, men är inte det lite fyrkantigt.
- Men gör inte det saken ganska enkelt för dig. Du vet precis vad jag tycker är viktigt. Du behöver inte hålla på och gissa vad jag kan tänka mig är det viktigaste just för stunden. Men ändå gör du det inte.

- Men vaddå du har ju sagt att ibland vill du ha jättehård sex och ibland så vill du ha mys-sex. Så du är ju inte heller konsekvent.
  - Visst så är det så att jag inte vill ha sex på precis samma sätt varje gång, men jag tycker ändå alltid allra bäst om det som jag sa. Förresten kom jag på en annan grej. Typiskt hon verkar inte ett dugg intresserad av vad jag kom på, trots att hon minsann vill att jag ska vara intresserad av allt skit som hon kommer med. Men okej, jag får väl säga det ändå:
  - Det är väl egentligen ganska bra att vi inte alltid förstår varandra eller att vi inte alltid gör precis som den andra vill att man ska göra. För det blir ju lite mer spännande då. Om man alltid är den andra helt till lags, vore man ju som en himla hund och det är väl inte så sexigt.
  - Jo kan du inte vara som en hund, det vore jättesexigt tycker jag.
- Mia ler ju faktiskt lite, då kanske jag ska le lite också. Jag kanske till och med ska skratta lite och kanske skoja till det:
- Voff, voff.
- Men varför skrattar jag egentligen jag är ju inte ett dugg glad. Dessutom borde jag väl koncentrera mig på körningen.
- Jag börjar bli ordentligt hungrig nu och ännu mer sugen på öl. Där är en skylt om en avfart, bäst att jag lägger mig i den högraste filen och förbereder mig för att svänga av motorvägen.
- Varför svängde du av?
  - jag tänkte att det kunde vara kul att se något annat.
  - Som ett industriområde?
  - Precis, det är väl fint.
  - Det tycker du bergis.
  - Jag skulle vilja ha en bira.
  - Men du kör ju bil.
  - Ja, men det är okej om man tar en bira bara, vi är ju i Tyskland.
  - Vad spelar det för roll då? Det är väl bara värre för här kör dom ju så himla fort.
  - Ja men dom kör mycket bättre också. Du såg väl att det är stora luckor mellan alla bilar.
  - Ja men jag tycker ändå inte att du ska dricka öl.
  - Men du får ju dricka öl. Är inte det fuskigt. Jag måste köra hela tiden dessutom får jag inte ens ta en öl.
  - Jag tänker inte heller ta någon öl förrän vi kommit till vårt hotell. Förresten gillar ju du att köra bil. Du skulle ju inte ens vilja sitta bredvid och kolla på om jag körde.
  - Jo det skulle jag visst det.
  - Det lär väl inte finnas något ölställe i det här trista industriområdet.
- Hon bara fortsätter att gå på mig, fast det kändes som om vi nästan blivit sams ett tag. Hon måste prompt klaga på att vi nu inte kör på motorvägen, fast hon tidigare sagt att hon ville se annat än bara motorvägar.
- Jo det kanske det gör. Förresten kommer vi väl till någon stad om ett tag.
  - Men för helvete det finns ju ingenting här, det syns ju knappt en enda människa.
  - Var det, det trevligaste du kunde komma på att säga. Här försöker göra resan lite trevligare och du bara gnäller.
  - Vaddå gnäller.
  - Ja vad var det som du sa nyss då var inte det gnäll eller?
  - Men jag kanske inte tycker att det blir en trevligare resa, bara för att du är packad när du kör och det är väl inte heller så trevligt att åka runt i ett industriområde. Tänk om det enda vi ser av Tyskland är motorvägar och industriområden, hur trevligt är det?

– Ja, men det är väl det som är Tyskland?
– Nä jag har kollat en massa på nätet. Det finns en massa gulliga städer och sånt, men det vill väl du inte se.
– Jo, men först vill jag se ett riktigt rejält tyskt industriområde.
– Kan du inte bara erkänna att du har kört fel!
Kan hon inte hålla käften eller säga nått trevligt, djävla subba, djävla subba.
Men där borta, ser inte det ut som en liten stad. Jo det är en stad.
Där har vi ju faktiskt ett hotell, men det verkar dyrt så jag säger inget om det till Mia. Hon verkar ju ändå inte märka nått.
Där borta i gathörnet verkar det vara ett hotell också. Det verkar dessutom vara ganska nedgången och billigt. Nu är det kanske läge att fråga Mia om vi skulle försöka hitta ett hotell.
– Du Mia, ska vi se om vi hittar något hotell här?
– Visst, gör det.
Hon verkar ju inte direkt entusiastisk, men skit i samma. Vi parkerar väl utanför bara och går in.
Det gick ju skitsmidigt. Hotellet var ju kanonbilligt och Mia sa ingenting. Bara hon inte ska hålla på och byta kläder och sånt nu. Bäst att stå i dörren och vänta, så att hon inte får några idéer.
Mycket riktigt Mia vill byta kläder. Bäst att hålla i dörrhandtaget så att hon verkligen fattar att det är bråttom. För helvete hon går in i badrummet. Som tur är låter det som om hon bara kissar.
Där på andra sidan gatan verkar det vara en tysk restaurang. Dom borde väl ha bratwurst. Bäst att föreslå den på ett gulligt sätt.
Nä hä, den dög inte alls. Nu vill hon gå runt i hela stan och kolla in i alla restauranger och kanske varena skoaffär som vi passerar. Men jag ska bara vara nollställd och låta henne gå som hon vill.
Mycket riktigt nu har vi gått säkert en halvtimme utan att nästan komma någon vart. Men där borta verkar det i alla fall finnas lite restauranger.
Fan, Mia vill att vi ska gå till den där restaurangen. Den verkar vara en typisk ”Mia-restaurang” med pyttesmå svindyra portioner.
– Det här verkar mysigt och fisk skulle vara gott, tycker inte du det Stefan?
Nu är jag så hungrig att jag inte orkar säga emot. Dessutom kanske det är bäst att låta henne bestämma det här med restaurangen. Vi kanske kan gå till någon ölhall efteråt.
– Visst vi tar den.
– Men ska vi inte titta lite vad dom andra restaurangerna har att erbjuda först?
– Varför det, ville du inte gå hit?
– Jo kanske, men det kan ju vara kul att titta runt lite först.
Fan, fan, fan, kan hon inte sluta tjafsa.
– Men du tyckte ju att det här stället var bra, kom nu!
Alla rätterna verkar innehålla fisk och de är dessutom dyra och stället verkar väldigt franskt. Mia verkar tycka att det var jättebra, för hon har pratat skitlänge med servitrisen nu. Fan att hon ska ha så himla svårt att bestämma sig. Jag däremot vet vad jag ska ha. Har dom inte bratwurst, så tar jag bara pommes frites med majonnäs. Men vad fan heter majonnäs på engelska. Åh skit i det, det är ändå nyttigare med enbart pommes frites.
– French fries and beer please.
Typiskt så fort servitrisen försvunnit gnäller hon på att jag varit så snål att jag bara tagit pommes frites.
– Jag tyckte inte att det verkade vara något som var gott.
– Men förstod du vad som stod i menyn då?

- Kanske, jo men jag ville inte ha fisk.
- Varför sa du inget då, innan vi gick in?
- Men du ville ju gå hit.
- Ja men det här ska vi ju bestämma tillsammans det vet du väl att jag vill.
- Ja men du fick ju bestämma nu, är inte ens det bra?
- Jag åker hem nu Stefan. Jag orkar inte med dig.
- Vaddå, vad menar du. Vaddå står inte ut med mig? Vad har jag gjort som du inte står ut med. Jag har väl bara varit jättegullig emot dig hela tiden. Men du har ju bara varit sur hela tiden.